

Velikonoční úvaha

Bratři a sestry, o těchto Velikonocích si ukažme vzkříšeného Pána Ježíše, jako pevný základ našeho života. Národy světa od dob řeckých městských států vždycky hledaly muže, kteří by je moudře vedli a kteří by splnili jejich naděje. A skutečně vidíme v dějinách velké muže, vědce, filozofy a umělce. S úctou vzpomínáme na ty, kteří usilovali o svobodu národů a lidí, nebo kteří se zasloužili o zdraví člověka svými objevy. A tito lidé patří mezi velké mrtvé. Jejich obrazy a sochy byly v určitém období ctěny, ale za čas byly nahrazeny jinými obrazy a sochami. Ve chvílích velké životní tísně nebo nebezpečí však nevolají lidé ani jedno z těchto velkých jmen. V takových okamžicích šeptají nebo křičí: „Ježíši Kriste.“

Lidé odcházejí, ale Ježíš zůstává. Jeden spisovatel uvažoval o Pánu Ježíši takto: „Kristus nikdy nic nenapsal, ale o něm jsou napsány celé knihovny. Nikdy nemaloval, ale jeho podoba je zachycena největšími umělci světa. Nebyl hudebník, ale jeho osoba inspirovala nejslavnější skladatele. Nezaložil žádný stát, ale jeho myšlenky měly vliv na ústavy mnoha států.“ A my to můžeme dnes doplnit: Když jeho tělo sňali z kříže, znalo ho jen několik lidí v malé Římské provincii. A dnes i největší odpůrce mu nechtěně vzdává hold tím, že píše letopočet počínající jeho narozením. Jeho příchod znamenal přelom věků. A proč? Především kvůli pravdě, kterou dnes oslavujeme: On nepatří totiž mezi velké mrtvé, ale on je Velký Živý. On není lidským výmyslem, ale krásnou skutečností, když se třetího dne po své smrti ukázal živý svým bázlivým a nevěřícím apoštolům. Oni ho viděli na vlastní oči. A to je důvod, proč vycházejí tito prostí rybáři do světa a doslova strhávají svým slovem tisíce pro tohoto Muže. Ne obyčejného muže, ne velkého mezi mrtvými, ale Velkého Živého. Víra v něho dává sílu v těžkostech a daruje vnitřní pokoj.

Svědčí o tom i dávný příběh: „U brány kláštera v horách zaklepal neznámý cizinec. Je už večer. Dveře jsou zavřené. Po chvíli se za dveřmi kapucínského kláštera ozve vrátný: Kdo jste a odkud přicházíte? Co si přejete? – Neznámý cizinec prosebně odpovídá: Hledám pokoj, pokoj srdce. – Dveře kláštera se otevrou a neznámý muž zde nachází přístřeší i vytoužený vnitřní pokoj. A kdo byl ten cizinec? Byl to dobře známý Dante Alighieri, autor světoznámého díla Božská komedie. To, co mu nemohla dát Florencie se vši svou krásou,

kulturou a pomníky, to mu poskytl Ježíš zmrtvýchvstalý, daroval mu velikonoční pokoj v duši.

A Ježíšovo vzkříšení je prubířským kamenem i naší víry. I my chceme přijmout to, co hlásali apoštolové a prvotní církve, a z čeho žili křesťané ve všech dobách: Ježíš není mrtev, ale žije! On nepatří mezi velké mrtvé, ale on je Velký Živý. Chceme-li zdůraznit jeho velikost, pak musíme doznat: Ježíš přežil dva tisíce let. Nejenom v historii, protože se o něm pořád mluví a píše, ale zůstává stále živou bytostí. Milióny se dnes po něm nazývají křesťany, modlí se k němu, obětují za něho i svůj život a plně mu důvěřují. Jak si to vysvětlit?

Při zemětřesení v makedonské Skopji se stala zajímavá věc. Přestože ničící otřes zničil většinu domů, zůstal stát velmi starý malý kostelík. Když se hledala příčina jeho pevnosti, zjistilo se, že byl postaven na velkém kusu kamene. I když se země pohnula, staré zdi stavby zůstaly neporušeny. Toto je symbol pro dokreslení a vysvětlení, proč dnes přes jednu miliardu lidí věří a uznává křesťanství: Protože jiný základ nikdo nemůže položit, než jaký je položen, a to je Ježíš Kristus. On dává sílu v těžkostech, on dává vnitřní pokoj, i když je všechno kolem v pohybu a snad i směřuje ke katastrofě a zničení. Vzkříšený živý Ježíš je pro nás tím mužem, kterého potřebujeme. Kterého potřebuje celý svět, nemá-li se zničit.

Uvažme: Zbrojení, atomový výzkum, znečišťování životního prostředí, nával do měst, automatizace, růst pohodlí a jiné. Je jisté, že tento vývoj nemůže pokračovat do nekonečna při své rychlosti, aniž by vyústil ve zničení člověka. Všimněme si, že poprvé v dějinách je ohroženo to podstatné: láska, rodina, výchova, kultura i smysl života. Buď bude lidstvo mravenišťem, nebo přejde k vybudování světa lidštějšího a duchovního, jak to řekl Jean Guitton, člen francouzské Akademie. Prohlásil: „Je trojí Evropa: Evropa těla a požitku, Evropa myšlenek a Evropa světců. Od které Evropy je třeba začít? Pravá Evropa bude Evropa srdcí. Vývoj a pokrok světa je v rukou lidí opřených o Boha.“ - A to je i náš úkol, nás křesťanů, lidí polidštěných vysokou evropskou kulturou, která už od římských dob po dvacet jedna století formuje srdce evropského člověka.

A zároveň jsme už téměř 1 150 let formováni cyrilometodějskou tradicí, a to se nemůže a nedá v našich dějinách jen tak přehlédnout. Náš národ už prošel gotikou i renesancí, humanismem i českým národním obrozením, které před 150 lety dali do pohybu kněží. Proto

si o letošních Velikonocích přejme, aby všechno to dobré a krásné Pán Ježíš vzkřísil, jak v celém lidstvu, tak i v našem národě. Zvláště naše křesťanské rodiny, kéž zůstanou pokračovateli svatého odkazu a tradic cyrilometodějských. Jejich poslání je myslet na budoucnost národa. Úkolem křesťanských rodičů je vytvářet pro své děti doma prostor víry. Co znamená tento prostor? Je to život rodičů podle víry, kdy jejich jednání a myšlení vychází z živého vztahu k svému Bohu. Kdy otec i matka mezi sebou o Bohu běžně mluví, zajímají se o náboženské problémy dneška, diskutují s dětmi o víře a hledají společné možnosti, jak Boha dětem přiblížit. Prostor víry, to je domácí rodinné ovzduší prodchnuté láskou ke svatým věcem a naplněné důvěrou v Boha. V takové rodině se s Bohem počítá a je pro její členy stejnou realitou, jako střecha nad hlavou. A hlavně prostor víry je společná samozřejmá denní modlitba v rodině, pravidelná účast rodičů s dětmi na nedělní mši svaté a na setkání s živým Ježíšem ve svatém přijímání.

Protože On je základ pokoje a vnitřního štěstí v každé rodině. Vzkříšený Ježíš je pro nás tím mužem, kterého potřebujeme. Jestliže přijmeme jeho jako základ našeho života, nikdy nás nezklame. Jeho obraz, řečeno symbolicky, nebudeme muset nikdy sundat ze zdi svého srdce. On totiž není velký mezi mrtvými. On je Velký Živý – na věky.